התן והכבש

מסיפורי הברברים אפריקה צפונית.

יום אחד כשהתן טייל בשדות, פגש כבש יפה ושמן רועה בין העשבים ונראה מרוצה מאוד.
"בוקר טוב" אמר התן "אני שמח לראותך. חיפשתיך בכל מקום."
"אותי?" שאל הכבש מופתע "הרי לא נפגשנו מעולם!"
"לא, אבל שמעתי עליך! הו, אינך יודע איזה דברים טובים שמעתי! יש כאלה ששיחק להם מזל!"
"יפה מאוד מצדך" ענה הכבש קצת מבולבל מהדברים "ובמה אוכל לעזור לך?"
"יש משהו שמאוד רציתי, אף כי קשה לי להציע זאת אחרי הכרות כל כך קצרה רק מתוך דברים של אחרים. חשבתי שיהיה נעים לעבוד בשותפות אם רק תסכים לך. שייכים לי שדות אחדים ואם הם יושקו כהלכה הם יניבו יבול מצוין."
"אולי אוכל לבוא לזמן מה" ענה הכבש בהיסוס "ואם לא נסתדר נוכל להיפרד."
"הו, תודה, תודה לך" קרא התן והושיט את כפו בצורה כל כך מזמינה שהכבש קם והלך יחד איתו עד לביתו.
"עכשיו" אמר התן "לך אתה והביא מים ואני אשפוך אותם לתלמים שבשדות התירס."
ותוך כדי העבודה הוא שר בשמחה ובקול רם. העבודה הייתה קשה, אך הכבש לא התלונן ושמח כאשר אחרי זמן מה ראה נבטים יוצאים מהאדמה. לא לקח זמן והתבואה הבשילה, נקצרה והייתה מוכנה למכירה.
כשהכל היה מוכן אמר התן לכבש "עכשיו הבה נחלק זאת כדי שכל אחד יקבל את החלק המגיע לו."
"עשה זאת" אמר הכבש "הנה המאזניים."
התן התחיל לשקול את התבואה ותוך כדי כך קרא "אחד, שניים, שלושה, ארבעה, חמישה, שישה חלקים לתן ואחד לכבש. אם ירצה, ייקח. אם לא, שישאיר זאת".
הכבש הביט בשקט על שתי הערמות, אחת

גדולה מאוד ואחת קטנה, ואז אמר "המתן רגע, אני רוצה להביא שקים כדי לקחת את חלקי".
אך הוא לא הלך להביא שקים וכשהתן כבר לא ראה אותו הוא רץ מהר לבית ידידו כלב הציד, לשם הגיע ללא נשימה.
"הו, דודי. אנא עזור לי!" קרא כשרק יכול היה לדבר. "מה קרה?" שאל כלב הצייד מופתע.
"בוא איתי להפחיד את התן, כדי שישלם מה שמגיע לי" סיפר הכבש "חודשים עבדנו יחד ואני פעמיים ביום סחבתי מים בזמן שהוא רק שפך אותם לתלמים. כעת, כשהגיע זמן להתחלק ביבול, הוא לוקח שישה חלקים ומשאיר לי רק אחד."
דמעות זלגו מעיניו והוא סיבב את עצמו וניגב אותם באלייתו. כלב הציד הביט עליו רגע ואז אמר "הביא לי שק" והכבש רץ מהר, הביא שק גדול ושם אותו לפניו. "תפתח אותו רחב, כדי שאוכל להיכנס פנימה" קרא הכלב, וכשהיה כבר מקופל בתוך השק הורה לכבש לקח אותו על גבו ולחזור אל התן.

הכבש מצא את התן שוכב וכאילו ישן, אך ראה את מצמוץ עיניו. הוא לא שם לב לכך אלא הוריד את השק לארץ ואמר "עכשיו חלק!"
התן קם וניגש לתבואה שהייתה מחולקת כמו קודם, שישה חלקים לעצמו ואחד לכבש.
"איך חילקת זאת?" שאל הכבש ממורמר
"אתה יודע היטב שאני סחבתי את כל המים ואתה רק שפכת אותם לתלמים."
"אתה טועה" ענה התן "זה אני שסחבתי את המים ואתה שפכת לתלמים. כל אחד יגיד לך זאת! אם תרצה, נשאל את האנשים שחופרים כאן בסביבה!"
"טוב, שאל" אמר הכבש.
"הי, אנשים, אמרו לי. את מי שמעתם שר בזמן העבודה?"
"אותך, תן, אותך. שרת כל כך חזק שכל העולם שמע אותך!"
"ומי זה ששר? זה שנושא מים, או זה ששופך אותם?"
"הו ברור, זה שנושא מים!"

"שמעת?" שאל התן "עכשיו קח את חלקך כי אחרת אני אקח אותו."
"אכן הצלחת" ענה הכבש "ואני מודה שגברת עלי! אבל כדי להראות לך שאין לי עליך טענות, תתכבד בתמרים האלה שבשק כאן."
התן, שאהב מאוד תמרים, מיהר לשק הגדול ופתח אותו. אך כשרק רצה להכניס אליו את פיו ראה זוג עיניים חומות המביטות עליו.
באותו רגע הוא עזב את השק ורץ חזרה לכבש. "אני רק התבדחתי, ואתה הבאת הנה את כלב הצייד. קח מכאן את השק ונתחלק שוב!" והוא התחיל לחלק את התבואה מחדש "אחד, שניים, שלושה, ארבעה, חמישה, שישה לכבש ואחד לתן" הוא ספר כשהוא זורק מדי פעם מבט על השק.
"עכשיו קח את חלקך ולך" אמר הכבש. ולתן לא היה צריך לומר זאת פעמיים! כשהכבש הביט עליו ראה שהוא בורח, בורח דרך השדות והגבעות ועד כמה שאני יודע הוא בורח עוד היום.